

CONSILIUL LEGISLATIV

București, 9.06.2026

Ep. 283 / 9.06.2026

București, 15.06.2026

Ep. 389 / 15.06.2026

AVIZ

referitor la propunerea legislativă privind etichetarea frontală de avertizare nutrițională a produselor alimentare preambalate cu conținut ridicat de zaharuri, sare, grăsimi saturate sau valoare energetică ridicată

Analizând propunerea legislativă privind etichetarea frontală de avertizare nutrițională a produselor alimentare preambalate cu conținut ridicat de zaharuri, sare, grăsimi saturate sau valoare energetică ridicată (b283/06.05.2026), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/2194/11.05.2026 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D442/12.05.2026,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Propunerea legislativă are ca obiect de reglementare adoptarea unor măsuri privind etichetarea frontală de avertizare nutrițională a produselor alimentare preambalate cu conținut ridicat de zaharuri, sare, grăsimi saturate sau valoare energetică ridicată.

Potrivit **Expunerii de motive**, „Prezenta propunere legislativă are ca obiect instituirea unui sistem național de etichetare frontală de avertizare nutrițională pentru produsele alimentare preambalate și băuturile nealcoolice preambalate care depășesc anumite praguri de zaharuri, sare/sodiu, grăsimi saturate sau valoare energetică. Măsura nu interzice comercializarea acestor produse și nu limitează libertatea consumatorului de a alege, ci urmărește ca informația esențială pentru sănătate să fie vizibilă, rapid identificabilă și ușor de înțeles înainte de cumpărare”.

2. Prin conținutul său normativ, proiectul face parte din categoria legilor ordinare, iar în aplicarea prevederilor art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Menționăm că **Expunerea de motive** nu respectă structura instrumentului de prezentare și motivare, prevăzută la **art. 31** din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, neexistând referiri, spre exemplu, la impactul socio-economic, la impactul asupra sistemului juridic, subliniind implicațiile asupra legislației în vigoare, la consultările derulate în vederea elaborării prezentei propuneri și nici la măsurile de implementare pe care le presupune aplicarea noului act normativ.

În context, precizăm că, potrivit considerentelor exprimate în Decizia Curții Constituționale nr. 682 din 27 iunie 2012, „*dispozițiile art. 6 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă, republicată [...], cu modificările și completările ulterioare instituie obligația fundamentării actelor normative. [...]. Lipsa unei fundamentări temeinice a actului normativ în discuție determină, [...], încălcarea prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) [...]*”.

5. Analizând conținutul propunerii legislative, în ceea ce privește fondul reglementărilor preconizate, semnalăm că, în integralitatea sa, modalitatea de exprimare a intenției normative nu întrunește exigențele de calitate a unei legi.

Din analiza soluțiilor legislative preconizate, s-a constatat că acestea nu respectă **principiul ierarhiei actelor normative, principiul unicității reglementării, al corelării cu ansamblul reglementărilor interne și ale armonizării legislației naționale cu legislația comunitară, aspecte care încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție și 148 alin. (2) și (4) din Constituția României.**

Cu titlu de exemplu, ne referim la următoarele aspecte care fac ca textele propunerii să aibă o redactare defectuoasă, ceea ce poate conduce la imposibilitatea aplicării normelor preconizate:

5.1. În primul rând, aderarea României la Uniunea Europeană a ridicat problema raportului de forță juridică dintre normele interne și cele ale Uniunii Europene și, în acest cadru, cu cele cuprinse în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, respectiv a interpretării date acestora de Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

Sub acest aspect sunt incidente dispozițiile **art. 148 din Constituție, care prevăd în alin. (2)** prioritatea prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și a celorlalte reglementări

comunitare cu caracter obligatoriu, față de dispozițiile contrare din legile interne.

Într-o serie de decizii, cum ar fi Decizia nr. 104/2018, Curtea Constituțională a României (CCR) a statuat asupra obligațiilor autorităților publice rezultate din actul aderării, astfel:

„În aplicarea art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, România aplică cu bună-credință obligațiile rezultate din actul aderării, neinterferând cu competența exclusivă a Uniunii Europene, și, astfel cum a stabilit în jurisprudența sa, în virtutea clauzei de conformare cuprinse chiar în textul art. 148 din Constituție, România nu poate adopta un act normativ contrar obligațiilor la care s-a angajat în calitate de stat membru (a se vedea Decizia nr. 887 din 15 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 15 martie 2016, paragraf 75). [...] De asemenea, folosirea unei norme de drept european în cadrul controlului de constituționalitate ca normă interpusă celei de referință implică, în temeiul art. 148 alin. (2) și (4) din Constituția României, o condiționalitate cumulativă: pe de o parte, această normă să fie suficient de clară, precisă și neechivocă prin ea însăși sau înțelesul acesteia să fi fost stabilit în mod clar, precis și neechivoc de Curtea de Justiție a Uniunii Europene și, pe de altă parte, norma trebuie să se circumscrie unui anumit nivel de relevanță constituțională, astfel încât conținutul său normativ să susțină posibila încălcare de către legea națională a Constituției – unica normă directă de referință în cadrul controlului de constituționalitate”.

În raport de obiectul specific de reglementare, la nivelul **dreptului european derivat**, prezintă incidență directă atât **dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 1169/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 privind informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1924/2006 și (CE) nr. 1925/2006 ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Directivei 87/250/CEE a Comisiei, a Directivei 90/496/CEE a Consiliului, a Directivei 1999/10/CE a Comisiei, a Directivei 2000/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a Directivelor 2002/67/CE și 2008/5/CE ale Comisiei și a Regulamentului (CE) nr. 608/2004 al Comisiei, cu modificările ulterioare, cât și ale Regulamentului (CE) nr. 178/2002 al Parlamentului European și al Consiliului din 28 ianuarie 2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare, de instituire a Autorității Europene pentru Siguranța Alimentară și de stabilire a procedurilor în domeniul**

*siguranței produselor alimentare*¹, cu modificările ulterioare, **dispoziții obligatorii și direct aplicabile în ordinea juridică a României**, conform art. 288 din Tratatul de la Lisabona.

Analizat din perspectiva **dreptului european**, propunerea legislativă supusă avizării **nu constituie transpunerea unui document juridic european și nici nu are drept finalitate crearea cadrului normativ necesar punerii directe în aplicare a unui regulament european.**

Menționăm că, în data de 25 octombrie 2011, a fost adoptat **Regulamentul (UE) nr. 1169/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 privind informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1924/2006 și (CE) nr. 1925/2006 ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Directivei 87/250/CEE a Comisiei, a Directivei 90/496/CEE a Consiliului, a Directivei 1999/10/CE a Comisiei, a Directivei 2000/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a Directivelor 2002/67/CE și 2008/5/CE ale Comisiei și a Regulamentului (CE) nr.608/2004 al Comisiei**, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) seria L, nr. 304 din 22 noiembrie 2011, care stabilește bazele pentru asigurarea unui înalt nivel de protecție a consumatorului în domeniul informațiilor referitoare la produsele alimentare, luând în considerare diferențele de percepție ale consumatorilor și nevoia acestora de informații și asigurând în același timp buna funcționare a pieței interne.

Acest regulament definește **principiile, cerințele și responsabilitățile generale** care reglementează informațiile referitoare la produsele alimentare, în special etichetarea produselor alimentare, și prevede mijloacele pentru garantarea dreptului consumatorilor la informare și procedurile pentru furnizarea corectă a informațiilor referitoare la produsele alimentare, ținând seama de necesitatea de a prevedea suficientă flexibilitate pentru a putea răspunde evoluțiilor viitoare și noilor cerințe privind informațiile.

De asemenea, dispozițiile acestui act juridic european **se aplică operatorilor din sectorul alimentar în toate etapele lanțului alimentar**, în cazul în care activitățile acestora privesc informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare.

¹ Regulamentul (CE) nr. 178/2002 de stabilire a principiilor și a cerințelor generale ale legislației alimentare atribuie operatorilor din sectorul alimentar și celor cu activitate în domeniul hranei pentru animale responsabilitatea principală privind respectarea și verificarea respectării cerințelor legislației alimentare din aceste sectoare. În acest sens, actorii majori din lanțul de aprovizionare cu produse alimentare se bazează adesea pe sistemele de certificare pentru a se asigura că un produs respectă cerințele și pentru a-și proteja reputația și interesele în ceea ce privește responsabilitatea în eventualitatea unui incident privind siguranța alimentară.

În aceeași ordine de idei, se dispune că orice operator trebuie să introducă pe etichetă informații precise și corecte privind identitatea și compoziția, proprietățile sau alte caracteristici ale produsului alimentar (**art. 4**), dar și utilizarea sigură a unui produs alimentar, în vederea asigurării unui nivel ridicat de protecție a sănătății și a intereselor consumatorilor, oferindu-se totodată consumatorilor finali o bază pentru a face o alegere în cunoștință de cauză și pentru a utiliza în mod sigur produsele alimentare.

Referitor la informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare (IPCA), potrivit **art. 9 „Lista mențiunilor obligatorii”** din Regulament, etichetele trebuie să conțină următoarele elemente: denumirea produsului alimentar, lista ingredientelor, orice ingredient sau adjuvant tehnologic sau provenit dintr-o substanță sau dintr-un produs care provoacă alergii sau intoleranță, utilizat în fabricarea sau prepararea unui produs alimentar și încă prezent în produsul finit, chiar și într-o forma modificată, cantitatea de anumite ingrediente sau categorii de ingrediente, cantitatea netă de produs alimentar, data durabilității minime sau data limită de consum, condițiile speciale de păstrare și/sau condițiile de utilizare, numele sau denumirea comercială și adresa operatorului din sectorul alimentar menționat, țara de origine sau locul de proveniență, instrucțiuni de utilizare, în cazul în care omiterea lor ar îngreuna utilizarea corectă a produsului alimentar, pentru băuturile care conțin mai mult de 1,2% de alcool în volum, concentrația alcoolică dobândită, respectiv o declarație nutrițională ce va trebui să însoțească produsul destinat comercializării.

În plus față de aceste mențiuni, în anexa III din respectivul act european sunt reglementate **mențiunile obligatorii suplimentare pentru anumite tipuri sau categorii de produse alimentare**, astfel cum se precizează la **art. 10** din Regulament, printre acestea regăsindu-se și produsele alimentare care conțin îndulcitori, respectiv adaos de zahăr sau îndulcitor/îndulcitori ori aspartam/aspartam-acetsulfam autorizați prin Regulamentul (CE) nr.1333/2008.

Potrivit dispozițiilor art. 54 din Regulamentul (UE) nr. 1169/2011, pentru a le permite operatorilor din sectorul alimentar să adapteze etichetarea produselor lor la noile cerințe introduse de acest act juridic european, a fost necesar să se prevadă perioade de tranziție corespunzătoare pentru aplicarea acestuia în toate statele membre. Astfel, prevederile regulamentului prin care etichetele produselor vor conține un număr mai mare de informații se aplică obligatoriu în toate statele membre începând cu data de 13 decembrie 2014, cu excepția art. 9 alin. (1) lit. (1) care se aplică de la 13 decembrie 2016 și a anexei

VI partea B, care se aplică de la 1 ianuarie 2014, conform art. 288 din Tratatul de la Lisabona.

Pe de altă parte, semnalăm că, potrivit **art. 3 din Regulamentul (CE) nr. 1924/2006** al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 privind mențiunile nutriționale și de sănătate înscrise pe produsele alimentare, *„mențiunile nutriționale și de sănătate nu pot fi folosite la etichetarea, prezentarea și publicitatea produselor alimentare introduse pe piața comunitară decât dacă sunt conforme cu dispozițiile prezentului Regulament”*.

Totodată, precizăm că introducerea pe piață a unor produse alimentare care au înscrise pe etichetă mențiuni de sănătate trebuie supusă procedurii de autorizare prevăzută la **art. 9 - 11 din Hotărârea Guvernului nr. 723/2011**.

În completarea acestor aspecte vine și **art. 45 din Regulamentul (UE) nr. 1169/2011**, care stabilește că **statele membre care consideră necesară adoptarea unor dispoziții privind informarea cu privire la produsele alimentare notifică în prealabil Comisia Europeană** și celelalte state membre în legătură cu măsurile avute în vedere și specifică motivele care stau la baza lor. Statul membru poate lua măsurile avute în vedere numai la trei luni de la notificarea menționată anterior, cu condiția să nu fi primit un aviz negativ din partea Comisiei.

Or, semnalăm că norma prevăzută la **art. 14 alin. (1) din proiect**, este neclară, cu privire la respectarea prevederilor art. 45 din Regulamentul (UE) nr. 1169/2011, care stabilește că statele membre care consideră necesară adoptarea unor dispoziții privind informarea cu privire la produsele alimentare **notifică în prealabil Comisia Europeană și celelalte state membre** în legătură cu măsurile avute în vedere și specifică motivele care stau la baza lor, iar măsurile avute în vedere se aplică numai la trei luni de la notificarea menționată anterior, cu condiția să nu fi primit un aviz negativ din partea Comisiei.

De asemenea, precizăm că, în actuala formulare, trimiterea la „obligățiile prevăzute de prezenta lege” nu este corectă, întrucât proiectul cuprinde și alte ipoteze juridice nu doar referiri la „obligății” și nici nu prezintă motive ale notificării.

5.2. În al doilea rând, soluțiile legislative care fac obiectul propunerii legislative sunt reglementate, generic, **în acte normative** care fac parte din fondul activ al legislației, dintre care menționăm:

- **Hotărârea Guvernului nr. 106/2002 privind etichetarea alimentelor**, cu modificările și completările ulterioare, prin care au fost aprobate Normele metodologice privind etichetarea alimentelor și Normele metodologice privind etichetarea nutrițională a alimentelor;

- **Ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor nr. 163/2021** pentru furnizarea de informații privind prezenta unor substanțe sau produse care pot cauza alergii sau intoleranță în produsele alimentare neambalate;

- **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 97/2001 privind reglementarea producției, circulației și comercializării alimentelor**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, stabilește cadrul juridic unitar referitor la producerea, ambalarea, depozitarea, transportul și comercializarea alimentelor, responsabilitățile producătorilor și comercianților de alimente, organizarea controlului oficial al alimentelor și sancțiunile în vederea protejării calității alimentelor și ale cărei prevederi protejează consumatorii de practicile incorecte în fabricarea, depozitarea și comercializarea alimentelor și asigură condiții pentru informarea corectă și completă a acestora, în conformitate cu reglementările legale privind protecția consumatorilor;

- **Legea nr. 296/2004 privind Codul Consumului**, republicată, cu modificările ulterioare, în **capitolul VI - Cadrul general** privind obligativitatea informării și educării consumatorilor, la **art. 49**, se prevede că *„Scopul etichetării este de a oferi consumatorilor informațiile necesare, suficiente, verificabile și ușor de comparat, astfel încât să permită acestora să aleagă acel produs care corespunde exigențelor lor din punct de vedere al nevoilor și posibilităților lor financiare, precum și de a cunoaște eventualele riscuri la care ar putea fi supuși”*, iar, la **art. 52 alin. (1)**, se arată că *„pentru produsele alimentare, producătorul (...) are obligația de a informa despre denumirea produsului, denumirea și/sau marca producătorului, cantitatea și, după caz, termenul de valabilitate ori data durabilității minime, lista ingredientelor, despre eventualele riscuri previzibile, modul de utilizare, manipulare, depozitare sau păstrare, despre contraindicații, mențiuni suplimentare pe grupe de produse, precum și alte mențiuni prevăzute de lege”*;

- **Legea nr.182/2020** pentru stabilirea conținutului de acizi grași trans în produsele alimentare destinate consumului uman.

Totodată, semnalăm că, potrivit **Hotărârii Guvernului nr. 723/2011** privind stabilirea cadrului legal necesar pentru aplicarea **Regulamentului (CE) nr. 1.924/2006** al Parlamentului European și al **Consiliului din 20 decembrie 2006** privind mențiunile nutriționale și de sănătate înscrise pe produsele alimentare, introducerea pe piață a unor produse alimentare care au înscrise pe etichetă mențiuni de sănătate trebuie supusă procedurii de autorizare prevăzută la art. 9 - 11 din acest act normativ.

Prin urmare, având în vedere cele expuse *supra*, precizăm că demersul normativ preconizat trebuie să se refere la actualele realități legislative în domeniu, pentru asigurarea integrării organice a reglementării în sistemul legislației, **respectarea principiului unicității reglementării în materie pe nivele normative și evitarea paralelismelor în procesul de legiferare**, cerințe instituite potrivit **art. 13 și 16 din Legea nr. 24/2000**, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În concluzie, semnalăm că, prezentul proiect nu respectă normele de tehnică legislativă, obligatorii potrivit prevederilor **art. 3 alin. (1) din Legea nr. 24/2000**, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cu privire la necesitatea respectării exigențelor de tehnică legislativă, Curtea Constituțională s-a pronunțat în mai multe rânduri, statuând că *„una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative”* și că *„respectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art. 1 alin. (5) din Constituție”*.

5.3. În al treilea rând, menționăm că proiectul de act normativ nu întrunește cerințele Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căreia tehnica legislativă asigură sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și **conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ**, iar normele de tehnică legislativă definesc **părțile constitutive ale actului normativ, structura, forma și modul de sistematizare a conținutului acestuia, procedeele tehnice privind modificarea, completarea, abrogarea, publicarea și republicarea actelor normative**, precum și **limbajul și stilul actului normativ**, fiind obligatorii la elaborarea proiectelor de acte normative.

În actuala redactare, soluțiile legislative preconizate sunt susceptibile să încalce prevederile **art. 1 alin. (5) din Constituție**, având în vedere următoarele aspecte:

a) Precizăm că, pentru a asigura legislației interne o cât mai bună înțelegere și implicit o aplicare corectă, este esențial ca redactarea acesteia să fie una de calitate. Referitor la acest aspect, menționăm că, potrivit art. 6 alin. (1) teza I din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, *„Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă. [...]”*.

Astfel, pentru asigurarea unei reglementări complete, semnalăm soluția juridică preconizată la **art. 6 alin. (1) din proiect**, care prevede ca *„Pragurile nutriționale, forma grafică a avertizării, dimensiunile minime, contrastul, poziționarea, criteriile tehnice de aplicare, excepțiile justificate și modalitatea de actualizare se stabilesc prin norme metodologice aprobate prin hotărâre a Guvernului”*, golește de conținut propunerea legislativă, întrucât cel puțin reglementări privind criteriile tehnice de aplicare, situațiile de excepție precum și modalitatea de actualizare a pragurilor nutriționale ar fi trebuit cuprinse în corpul proiectului, întrucât fiind dispoziții de natura legii, se realizează în temeiul unor dispoziții de nivel primar și nu prin acte normative subsecvente.

În plus, nici norma propusă la **alin. (4)** nu conferă claritate și predictibilitate raportat la momentul ori obiectul intervențiilor legislative asupra respectivelor norme metodologice.

La textul preconizat pentru **art. 9 alin. (1) din proiect**, care reglementează opțiunea Ministerului Sănătății de a organiza un „registru unic informativ al categoriilor de produse și al criteriilor de încadrare”, de asemenea semnalăm caracterul incomplet al normei, în ceea ce privește conținutul acestuia, ori termenul de implementare.

Totodată, **art. 13 din proiect**, ar fi trebuit să cuprindă și un alineat distinct prin care să fie stabiliți agenții constatatori ai contravențiilor, cu precizarea că, în măsura în care se optează pentru partajarea acestei competențe între mai multe categorii de personal împuternicit al autorităților prevăzute la **art. 11 alin. (1)**, textul trebuie să prevadă în mod expres și criterii pentru delimitarea sferei de competență a acestora.

În acest context, precizăm că norma din **art. 11 alin. (1)** nu este suficientă pentru identificarea categoriilor de agenți constatatori.

În plus, la **art. 13 alin. (3)**, raportat la opțiunea agentului constator de a *„dispune oprirea temporară de la comercializare a produselor neconforme până la remedierea neconformității, precum și măsura reetichetării, retragerii de la comercializare sau informării consumatorilor, după caz”*, norma ar fi trebuit detaliată, raportat la gravitatea abaterii, pentru a exclude caracterul abuziv al sancțiunii.

b) Proiectul trebuie să se conformeze prevederilor cuprinse în Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la art. 8 alin. (4) teza I - *„Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce”* - și la art. 36 alin. (1) - *„Actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc (...)”*.

Menționăm că, astfel cum a fost dezvoltat în jurisprudența Curții Constituționale², Curtea a reținut că principiul legalității presupune existența unor norme de drept intern suficient de accesibile, precise și previzibile în aplicarea lor, conducând la caracterul de *lex certa* al normei. Legiuitorului îi revine obligația ca în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea acestor cerințe, concretizate în claritatea, precizia și predictibilitatea legii³.

Astfel, la **art. 11 alin. (3)**, textul este neclar în ceea ce privește natura juridică a sancțiunilor stabilite, lipsind astfel posibilitatea identificării regimului juridic aplicabil.

În plus, în cuprinsul proiectului sunt utilizate exprimări lipsite de claritate precum „conținut ridicat de zaharuri, sare/sodiu, grăsimi saturate sau valoare energetică ridicată” – la **art. 1 alin. (1)**, ori la **art. 3 lit. c) și d)**, respectiv „produs cu conținut ridicat” sau „operator economic” – fără a distinge cu privire la domeniul aplicabil, sau la **art. 6 alin. (2)** referința la „societăților medicale” cu privire la care nu se înțelege dacă sunt vizate societățile civile medicale ori alte entități reglementate de Ordonanței Guvernului nr. 124/1998 privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 629/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ori Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

c) În ceea ce privește redactarea prezentului proiect, menționăm că, potrivit prevederilor art. 47 alin. (5) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, articolele vor fi prevăzute cu **denumiri marginale**, exprimând sintetic obiectul lor, doar la coduri și la legi de mare întindere, iar prezenta propunere legislativă, prin conținutul său, nu face parte din aceste categorii de acte normative.

*

* *

Având în vedere observațiile de mai sus, prezenta propunere legislativă nu poate fi promovată în forma prezentată.

PRESEDINTE
Florin VORDACHE

București
Nr. 546/08.06.2026

² A se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr.193 din 6 aprilie 2022, paragraful 23, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012.

³ A se vedea Decizia nr. 845 din 18 noiembrie 2020, paragraful 92.